

В ГЛУХОМУ КУТІ

Для майбутнього покоління, як і для нас з вами, найнеобхідніше — чисте повітря і чиста вода. Це основні компоненти життя людини. Всі знають про це, але чи стараються зберегти природу?

Кожного разу я пишу звіт депутата (раніше сільської, а тепер районної Ради), пунктуально занотовую ті проблемні питання, з якими звертаються до мене мої виборці. Але ніяких зрушень не відбувається. Візьмімо, зокрема, таке. Людей турбує міст через річку Горинь в районі Башино. Раніше він був понтонний. Але кожного року понтони все глибше занурюються у воду. Міст ремонтується силами колгоспу, забиваються палі і виставляється в черговий раз знак, що міст аварійний. Зрозуміло, дорожня служба і правління колгоспу підстраховують себе. Тих палів набили стільки, що все, що пливе по Горині, затримується біля них. І влітку тут запах такий, що невідомо де ти знаходишся. А вода ж тече і біля наших і ваших домівок. Іскорку надії про будівництво моста нам були засвітили, але й вона згасла.

Три роки тому вздовж річки посадили дерева і лозу для того, щоб зміцнити береги Горині. Гарно попідростали дерева, розрослись куці лози. Та з'явилася інша крайність — проблема з паливом. І люди почали вирубувати ці насадження, свідомо розуміючи, що роблять зло. Щоб застерегти цю біду, люди підказують, що райвиконкому в такий тяжкий період слід виділяти паливо так, щоб його одержав кожний двір, хай хоч і менше тієї встановленої норми.

Окремо хочеться сказати і за наше башинське «замчисько». Хоч я сама й не уродженка с. Башино, але такого прекрасного мальовничого місця і для відпочинку приїжджих і постійного проживання мало де знайдеш. Однак і цю красу стараються знищити. Тут зро-

били смітники. З усіх сіл колгоспу сюди везуть сміття і висипають вздовж усього «замчиська» поруч з молоденькими насадженнями.

Раніше раділи башинці, що буде дорога з твердим покриттям та курсуватиме рейсовий автобус Рівне — Башино через районний центр. Не дочекалися.

Важко говорити і за Угольці. Вздовж усього села через його центр гонять колгоспну худобу. Хоч перегін можна змінити, повернувши худобу в протилежний бік, де зразу ж за кілька метрів від ферми починається луг. Перешкоджає одна невеличка перепона — треба зробити перегін метрів десяти через болото. Два роки назад я думала, що тяжко буде добитися труби на цей перегін, але Рівненський водоканал допоміг. Тут би оперативно спрацювати правлінню колгоспу, щоб завезти щебеню. Але там порахували, що буде дорого крштувати все, в тому числі й автомашини з сільгосптехніки, яка згодилася допомогти. Я, звичайно, не проти того, щоб розбудовувати центральну садибу. Але не слід забувати і про те, що жителі Уголець також прагнуть жити не гірше інших, що й вони заробляють гроші в колгоспну казну.

Крім цього, ще раз торкаючись питання екології, хотілося б зауважити, що поряд з Угольцями, де і школа, дитячий садок, є хмільник площею чотири гектари. Сюди вносять гербіциди, пестициди, різні отрутохімікати. Поки не дозріває хміль, і дорослі, і діти дихають важким, зараженим повітрям.

Дуже багато проблем у віддалених селах. І не раз задумуюся, кому до них є діло? Самі по собі, на грані виживання, віддані на відкуп долі. Непросто буде вийти селу з цього глухого кута, коли про нього не думатимуть на всіх рівнях.

М. ВАСИЛЬЧУК,
депутат районної Ради
народних депутатів.